

Tak til Regeringen for det, den havde foretaget sig. Men i Øjeblikket synes jeg, Regeringen staar saa venneløs og forladt, som vistnok nogen Regering noget Steds i Verden. Jeg siger, det er heldigt, at Regeringen staar saaledes. De Folk, der tidligere jublede og satte en Ære i deres Skændsel og støttede en saadan Politik, som Regeringen da førte, deres Flok er heldigvis svunden ind til en ganske ringe Del af Befolkningen. Jeg siger, det er det glædelige i denne Sag, og derfor tror jeg, vi muligvis i Fremtiden lettere kunne faa Bugt med de provisoriske Lyster end tidligere. Regeringen siger, at det var Frygt for de ydre Fjender, som foranledigede dem til dette Skridt. Jeg tror ikke, at Danmark har nogen ydre Fjender, jeg tror slet ikke, at Danmark har noget at frygte af ydre Fjender, naar Regeringen vil føre en fornuftig og maadeholden Politik. Blot vi selv kunne holde os i Skindet, tror jeg ikke, vi have noget at frygte andetsteds fra. Der er derimod andre Fjender, vi skulle være mere paapasselige og agtpaaagivende over for, det er de indre Fjender i Landet, og til dem regner jeg dem, som ikke ville respektere Landets Love og Landets Forfatning. Jeg siger: De ere langt, langt værre og langt farligere end de ydre Fjender. Jeg vil haabe, at vi maa blive mange, som ville være agtpaaagivende og paapasselige over for dem. Jeg vil tillade mig at anbefale det af Flertallet stillede Forslag til Beslutning, og jeg vil haabe, at alle Venner af Frihed og Lov og Ret her i Landet ville samle sig om denne Beslutning og ville være rede til at gøre den mest energiske Modstand imod det Skridt, som Regeringen har foretaget for derved at forhindre en Gentagelse deraf.

Konseilspræsidenten og Finansministeren (Herring): I den afgivne Erklæring har Flertallet af Finansudvalget udtalt, at man ikke kunde skønne, „at den ydre politiske Stilling i Slutningen af Maj og Begyndelsen af Juni Maaned d. A. var saa alvorlig og faretruende for os, at den paa nogen Maade har kunnet begrunde det af Ministeriet foretagne Skridt“. Det er jo ganske vist et Hovedspørgsmaal i hele denne Sag, og jeg vilde meget ønske, at jeg var i Stand til at komme med en tilstrækkelig Imødegaaelse af den Opfattelse, der saaledes har faaet sit Udtryk i Erklæringen, men jeg maa erkende, at det er jeg ikke. Og det er ganske naturligt, at jeg ikke er det. Det drejer sig i Virkelig-

heden her om et rent Skøn, ikke andet, som Ministeriet i Maj Maanedes Slutning skulde udøve over en Række forskellige ydre politiske Forhold. Om dette Skøn var rigtigt eller ikke, vil jo, naar Sagen skal bedømmes i Oktober Maaned, efter at der altsaa er forløbet et Tidsrum af 4 à 5 Maaneder, stille sig paa en helt anden Maade end tidligere. Hvis der i Løbet af denne Tid var udbrudt Krig i Nordeuropa, vilde alle have været enige om — derom tvivler jeg ikke — at Ministeriet havde skønnet rigtigt. Nu er Krigen ikke kommen i Løbet af de 5 Maaneder, og den Slutning ligger da meget nær og kan i Grunden ikke modsiges, at saa har Ministeriets Skøn været urigtigt.

Men det er egentlig heller ikke det, der skulde være afgørende, om vort Skøn har været rigtigt eller urigtigt, men om det har været forsvarligt eller ikke, noget, der er endnu mere flydende. I saa Henseende er det jo meget vanskeligt at behandle dette Spørgsmaal her, ikke mindst ogsaa, fordi man derved vilde komme ind paa at berøre Forholdet mellem fremmede Magter, en Sag, som ikke ret vel kan gøres til Genstand for offentlig Diskussion her i Salen. Jeg kan lige over for denne Udtalelse kun fastholde, at vi have den Gang, da Spørgsmaalet laa for, handlet efter vor bedste Overbevisning, efter den Opfattelse af Forholdene, som vi mente, at vi burde have. Nu forsøge en Argumentation skal jeg ikke, navnlig skal jeg ikke forsøge en Imødegaaelse af den Argumentation, som vi hørte fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), en Argumentation med Henvisning til en Række Citater af Bladene. Det er ganske sikkert, at vil man dyrke dette Felt, kan man finde Udtalelser, der gaa i en ganske anden Retning end den, som de Udtalelser have, der blev anførte af det ærede Medlem. Selvfølgelig indeholde Bladene, der jo skulle bringe nyt hver Dag, Beretninger i saa Henseende, der gaa snart til den ene, snart til den anden Side. Det skal jeg altsaa ikke indlade mig paa. Jeg skal derfor, hvad jeg allerede har sagt, kun tilføje, at det ærede Medlem udtalte sig, som om vi ikke havde Beretninger fra vore Gesandter i Udlandet om de Forhold, som have ligget til Grund for Ministeriets Skøn. Det er selvfølgelig ikke rigtigt. Saadanne Beretninger have foreligget, og de have ogsaa gaaet ud paa at udtale, at de Begivenheder, hvorpaa Ministeriet særlig lagde Vægt, gjorde Situationen kritisk. Noget andet er, at vi have ikke ment med nogen